

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **Mgr. L. K., MBA, IČO XXX**
sídlem XXX
zastoupený advokátem JUDr. Jakubem Křížem, Ph.D.
sídlem Týnská 633/12, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. října 2019, č. j. MSP-210/2018-OED-SEU/20,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce – soudní exekutor – se u Městského soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného Ministerstvem spravedlnosti (dále též „žalovaný“), kterým mu byla udělena výtka dle ust. § 7a zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů (dále jen

„exekuční řád“) za jednání spočívající v tom, že žalobce nepřiměřeně zajistil majetek pro vymožení pohledávky oprávněného včetně nákladů exekuce a oprávněného.

2. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu s principem *ne bis in idem* a překážkou věci rozhodnuté.
3. Podle žalobce je postup žalovaného nutno považovat za formu obcházení a zneužití institutu uspokojení navrhovatele. V daném případě byl žalobce totiž za stejný skutek žalovaným již jednou postižen, poté však v reakci na námitky žalobce výtku žalovaný zrušil a v řízení o žalobě proti výtce před Městským soudem v Praze navrhl zastavení řízení z důvodu uspokojení žalobce. Po zastavení řízení před soudem následně žalovaný opět žalobci výtku udělil.
4. Žalobce vznáší námitku, že žalovanému muselo být zřejmé, že pokud udělí žalobci výtku znovu, nebude žalobce uspokojen. Podle žalobce zastavením řízení před soudem tak nastaly stejné účinky, jako kdyby správní orgán dospěl k závěru, že k žádnému pochybení nedošlo.
5. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítá opožděnost udělené výtky. Žalobci byla v předmětné věci udělena výtka ve smyslu § 7a zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“). V případě udělení výtky absentuje úprava lhůty pro její udělení, je proto třeba analogicky vycházet z úpravy lhůt pro podání kárné žaloby, kde vedle tříleté objektivní lhůty platí i lhůta subjektivní v délce šesti měsíců. Žalobce přitom poukazuje na skutečnost, že jednání postižitelné výtkou je méně závažné než u kárné žaloby. Vzhledem ke skutečnosti, že výtka byla udělena více než rok a půl po obdržení stížnosti na postup žalobce – exekutora, nebyla splněna subjektivní lhůta pro její udělení.
6. *Ve třetím žalobním bodu* namítá, že postup žalobce jako exekutora, za který mu byla udělena výtka, byl v souladu se zákonem.
7. Žalobce blíže uvádí, že žalovaný mu zejména vytýká, že v předmětné exekuci postihl exekučními příkazy 2 účty povinné, na nichž byly ke dni doručení deklarovány bankou zůstatky 48 378,50 Kč a 728 443,04 Kč a 2 účty manžela povinné, přičemž na jednom byl deklarován zůstatek konvergující k nule a na druhém zůstatek 1 035 275,68 Kč. Žalovaný dospěl k závěru, že majetek zajištěný na účtech byl zcela postačující k uspokojení vymáhané pohledávky a vydání dalšího exekučního příkazu bylo samoučelné a neopodstatněné.
8. Žalobce s takovým závěrem nesouhlasí a zdůrazňuje, že postižením více účtů za účelem vymožení pohledávky dochází k zajištění finančních prostředků pouze do výše vymáhané pohledávky. Nezáleží tedy na tom, jak velký je zůstatek na účtu povinného. Částka přesahující vymáhanou povinnost není předmětem exekuce a je volně disponibilní. V daném případě žalobce postihl za účelem vymožení částky 14 205,50 Kč dva účty povinné a jeden účet jejího manžela, celkově došlo k blokaci částky 28 411 Kč na účtech povinné a částky 14 205,50 Kč na účtu manžela povinné.
9. Žalobce nadto připomíná, že při postižení bankovních účtů kalkuloval též se situací, že povinná, stejně jako její manžel, má právo z postižené částky vybrat dvojnásobek životního minima. Blokována částka by se tímto následně musela snížit. Exekutor dále musí při postižení majetkových hodnot přihlížet k eventualitě, že na majetek povinného mohlo být zahájeno i jiné exekuční řízení, respektive že účty povinných osob jsou postiženy

prioritními exekučními příkazy, či by v budoucnu mohlo být vůči povinné či jejímu manželovi zahájeno i řízení insolvenční. Z tohoto důvodu je nezbytné rozsah vymáhané povinnosti vůči povinné a vůči jejímu manželovi posuzovat zcela odděleně, tj. aby celá vymáhaná povinnost byla zajištěna jak na majetku povinné, tak na majetku jejího manžela. Povinná ani její manžel pak nereagovali na výzvu žalobce, aby oznámili, zda pohledávku z účtu nabyli jako substituční jmění či nikoliv. Žalobce nesouhlasí ani s tvrzením, že neposuzoval konkrétní majetkovou situaci povinných. Hlavním úkolem žalobce je efektivní a rychlé vymožení povinnosti ve prospěch oprávněného, který je poškozen protiprávním jednáním povinného, což má přednost před ochranou práv povinného.

10. Žalobce dále namítá, že v rámci jiného výkonu dohledu nad jeho činností použil žalobce obdobné argumenty, a žalovaný je akceptoval. Posuzovaný výsledek dohledové činnosti je tak pro žalobce překvapivý. K tomu žalobce navrhl v žalobě provést důkaz spisem žalovaného MSP-220/2016-OED-SEU. Žalobce je toho názoru, že žalovaný se prostřednictvím sankcí snaží omezovat jeho uvážení, jako soudního exekutora, o zvolení vhodného procesního postupu.
11. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobce namítá porušení základních zásad činnosti správních orgánů žalovaným, neboť žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 2 odst. 1 až 4, § 3, § 4 odst. 4 a § 7 odst. 1 správního řádu. Žalobce se domnívá, že není v působnosti žalovaného v rámci výkonu státního dohledu přezkoumávat rozhodovací činnost soudního exekutora co do zvoleného výkladu právních norem, pokud není zcela evidentně excesivní. Žalovaný v daném případě postupoval i v rozporu se zásadou šetření dobré víry žalobce v korektnost jeho postupu, neboť jak již žalobce uvedl, žalovaný v předešlých dohledových řízeních neshledal v aktuálně vytykaném postupu žádné vady. Nadto dle žalobce napadené rozhodnutí bylo přijato za jediným cílem, a tím je alespoň částečné uspokojení stěžovatelky, přičemž tento cíl není v souladu s veřejným zájmem. Podle žalobce pak žalovaný nezjistil pravý stav věci, a to zejména co do razantnosti postihu majetku povinné vzhledem k jejímu postavení. Rozpor s ust. § 4 odst. 4 správního řádu žalobce spatřuje v tom, že nebyl upozorněn na možnost opětovného udělení výtky. V takovém případě by neudělil souhlas se zastavením předcházejícího soudního řízení z důvodu uspokojení navrhovatele. Nadto žalovaný převzal ne zcela korektní argumentaci stěžovatelky a rozsáhlou (již dříve žalovaným uznanou) argumentaci žalobce paušálně odmítl. Žalobce v napadeném rozhodnutí spatřuje zásah do jeho dobré pověsti a cti.
12. Žalovaný v písemném vyjádření předně nesouhlasí s opožděností udělení výtky, neboť žádný právní předpis nestanoví lhůtu pro uložení výtky a žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2019, č.j. 15 Kse 5/2018 není pro posuzovaný případ relevantní. Oproti kárnému provinění je výtka pouze preventivním prostředkem bez sankčního prvku, jímž je exekutor upozorněn na nesprávné jednání. Výtka byla uložena v rámci tříleté objektivní lhůty pro uložení kárného opatření, což lze považovat za přiměřené, navzdory tomu, že dle žalovaného je opožděnost výtky při absenci zákonem stanovené lhůty vyloučena. Žalovaný rovněž nesouhlasí s námitkou žalobce stran porušení zásady *ne bis in idem*. První výtka byla následně zrušena z důvodu nepřezkoumatelnosti. Žalovaný proto po zrušujícím rozhodnutí vydal výtku znovu, nyní již řádně odůvodněnou, nejedná se proto o dvojí potrestání. Žalovanému též není zřejmé, že by postupoval v rozporu s ust. § 2 – 8 správního řádu.
13. K nezbytnému rozsahu blokování majetku žalovaný uvádí, že žalobce postupoval nepřiměřeně, neboť vydáním exekučních příkazů došlo k blokaci finančních prostředků ve

výši šesti násobku vymáhané pohledávky. Přestože žalobce disponoval informací, že na účtech povinné se nachází částka přesahující 2 miliony korun a současně měl informace o nemovitém majetku povinné, přesto vydal další exekuční příkazy (příkázání pohledávky z účtu manžela povinné a příkázání budoucí jiné peněžité pohledávky za dlužníkem povinné – České spořitelny – penzijní společnosti, a.s.). Žalobce tak pochybil, když vydal další exekuční příkazy, přestože bylo zřejmé, že k vymožení pohledávky bude postačovat postižení účtu povinné č. 86-5249350287/0100, na kterém se nacházela částka 49 974 Kč.

14. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou žalobce, že se jedná o překvapivé rozhodnutí. Na rozdíl od nyní posuzovaného případu shledal v minulé věci žalovaný, že postup žalobce nebyl zcela zjevně nepřiměřený. Žalovaný dále uvádí, že odlišným rozhodnutím v jedné obdobné věci nelze založit ustálenou správní praxi, která by založila legitimní očekávání žalobce, že mu již nebude vytýkán nezákonný postup v jiné věci.
15. Ze spisového materiálu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti:
 - Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 6. 2018, č. j. MSP-210/2018-OED-SEU/11, byla žalobci udělena výtka s odůvodněním, že žalobce jako soudní exekutor nedodržel při vydávání exekučních příkazů pořadí dle ust. § 58 odst. 2 exekučního řádu a rovněž že v rozporu s ust. § 47 odst. 1 exekučního řádu nezvolil takový způsob exekuce, který není zřejmě nevhodný, zejména vzhledem k nepoměru výše dluhů povinného a ceny předmětu, z něhož má být splnění dluhů povinného dosaženo.
 - Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 4. 2019, č. j. MSP-10/2019-ODKA-ROZ/5 bylo výše uvedené rozhodnutí zrušeno, z části z důvodu nezákonnosti (§ 58 odst. 2 stanoví pořadí provádění exekucí, nikoliv vydání exekučních příkazů), a z části pro nepřezkoumatelnost (žalovaný nevymezil konkrétně, kdy byl exekučními příkazy zajištěn majetek v nepřiměřené výši a též nezodůvodnil, proč byla zajištěná výše majetku nepřiměřená). V závěru žalovaný uvedl, že pokud Ministerstvo znovu shledá, že výtka byla uložena důvodně, své závěry řádně odůvodní.
 - Na základě shora uvedeného rozhodnutí žalobce na výzvu soudu vzal zpět žalobu proti rozhodnutí ze dne 29. 6. 2018, č. j. MSP-210/2018-OED-SEU/11, požádal o náhradu nákladů řízení. Městský soud v Praze řízení vedené pod sp. zn. 11 A 204/2018 zastavil, a to z důvodu uspokojení navrhovatele.
 - Napadeným rozhodnutím ze dne 1. 10. 2019, č. j. MSP-210/2018-OED-SEU/20, žalovaný opětovně uložil výtku žalobci, tentokrát pouze z důvodu zajištění majetku povinné ve výši, která byla ve zjevném nepoměru k vymáhané pohledávce a podrobně rozepsal výši vymáhané pohledávky, zajištěných prostředků, jakož i uvedl důvody, pro které bylo zajištění nepřiměřené.
16. U ústního jednání konaného dne 11. ledna 2022 účastníci setrvali na svých stanoviscích, k dotazu soudu žádné důkazy účastníci nenavrhovali. Soud konstatoval, že pro potřeby projednání dané věci si připojil spis zdejšího soudu, který je veden Městským soudem v Praze pod sp. zn. 11 A 204/2018.
17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

18. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
19. Podle § 7a odst. 1 exekučního řádu *Drobné nedostatky v exekuční a další činnosti exekutora, drobné nedostatky v činnosti exekutorského kandidáta (dále jen „kandidát“) nebo exekutorského koncipienta (dále jen „koncipient“) nebo drobné poklesky v chování ministerstvo, Komora nebo předseda okresního soudu exekutorovi, kandidátovi nebo koncipientovi písemně vytkne.*
20. Podle § 46 odst. 1 exekučního řádu *Exekutor postupuje v exekuci rychle a účelně; při tom dbá ochrany práv účastníků řízení i třetích osob dotčených jeho postupem.*
21. Podle § 47 odst. 1 věty třetí exekučního řádu *Exekutor je povinen v exekučním příkazu zvolit takový způsob exekuce, který není zřejmě nevhodný, zejména vzhledem k nepoměru výše dluhů povinného a ceny předmětu, z něhož má být splnění dluhů povinného dosaženo.*
22. Podle § 58 odst. 1 exekučního řádu *Exekuci lze provést jen způsoby uvedenými v tomto zákoně. Zajistit majetek k provedení exekuce lze nejvýše v rozsahu bezpečně postačujícím k uhrazení vymáhané pohledávky, jejího příslušenství včetně příslušenství, které se pravděpodobně stane splatným po dobu trvání exekuce, pravděpodobných nákladů oprávněného a pravděpodobných nákladů exekuce.*
23. *V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu s principem ne bis in idem a překážkou věci rozhodnuté.*
24. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalovaný vydal dne 29. 6. 2018 rozhodnutí č. j. MSP-210/2018-OED-SEU/11, jímž žalobci udělil výtku za 2 vytknutá pochybení: *první pochybení* mělo spočívat ve vydání exekučních příkazů v rozporu s ust. § 58 odst. 2 exekučního řádu, protože bylo přistoupeno nejprve k vydání exekučního příkazu srážkami ze mzdy a až následně byla zvolena exekuce příkázáním pohledávky z účtu, *druhé pochybení* mělo spočívat v nepřiměřeném způsobu vedení exekuce, tedy porušení ust. § 58 odst. 1 exekučního řádu, protože exekučními příkazy žalobce zajistil majetek povinného ve výši, která byla zjevně v zásadním nepoměru s výší vymáhané pohledávky. Dne 3. 4. 2019 vydal žalovaný další rozhodnutí, jímž sám rozhodnutí ze dne 29. 6. 2018 zrušil a to z části z důvodu nezákonnosti a z části z důvodu nepřezkoumatelnosti. Následně vydal žalovaný napadené rozhodnutí ze dne 1. 10. 2019, č. j. MSP-210/2018-OED-SEU/20, kterým uložil předmětnou výtku znovu, přičemž se řídil názorem vysloveným ve zrušujícím rozhodnutí.
25. V nyní napadeném rozhodnutí žalovaný již nevytýká žalobci nedodržení pořadí prováděných exekucí, ale zabývá se pouze nepřiměřeným zajištěním majetku povinného, přičemž tato část rozhodnutí je podrobně a řádně odůvodněna. Nelze se tak ztotožnit s žalobcem, že došlo k porušení zásady *ne bis in idem*, neboť žalobce není trestán dvakrát za totéž pochybení. První rozhodnutí bylo žalovaným zrušeno a na jeho místo bylo vydáno rozhodnutí nové. Jedná se tak o jedno konečné rozhodnutí v téže věci, neboť původně uložená výtka v prvním rozhodnutí již byla dříve zrušena. Stejně tak se nejedná o *rei „iudicatae“*, neboť v případě zrušení původního rozhodnutí a následném vydání rozhodnutí nového nelze spatřovat překážku věci „rozsouzené“. Jedná se o tutéž situaci, kdy správní orgán znovu vydá prvostupňové rozhodnutí poté, co původní rozhodnutí bylo zrušeno odvolacím orgánem a vráceno prvostupňovému orgánu k novému projednání. Ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 3. 4. 2019 nadto žalovaný výslovně uvedl, že může dojít k situaci, že bude uložení výtky opětovně shledáno důvodným. Žalobce tak byl na možnost případného opětovného udělení výtky upozorněn.

26. K námitce zneužití institutu uspokojení navrhovatele, soud uvádí, že ani tuto dílčí námitku neshledal důvodnou. Ze spisu vedeného Městským soudem v Praze pod sp. zn. 11 A 204/2018 vyplývá, že žalobce v předchozím řízení před Městským soudem v Praze brojil žalobou proti rozhodnutí, jímž byla udělena výtky poprvé. Když žalovaný rozhodl o zrušení tohoto rozhodnutí, což doložil vydaným rozhodnutím, učinil soud vůči žalobci dotaz, zda se cítí být uspokojen vydaným rozhodnutím. Žalobce sdělil soudu dne 10. 4. 2019, že je postupem žalovaného uspokojen, navrhl zastavení řízení a požádal o přiznání náhrady nákladů řízení. Za této situace nepřipadal v úvahu jiný procesní postup než zastavení řízení. Z usnesení, jímž bylo řízení zastaveno dále vyplývá, že žalobci byly tehdy přiznány náklady řízení podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., a to právě z důvodu uspokojení navrhovatele. Došlo-li následně po zastavení řízení o původní žalobě k opětovnému vydání rozhodnutí ve věci samé (poté, co bylo původní rozhodnutí zrušeno), nejedná se o zneužívání institutu uspokojení navrhovatele.
27. *Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá opožděné udělení výtky. Zde soud předně konstatuje, že žalobce nesprávně odkazuje na ust. § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. Lhůta v tomto ustanovení uvedená se vztahuje pouze na podání návrhu na zahájení kárného řízení. Ve věci výtky dle § 7a exekučního řádu však žádné kárné řízení neprobíhá a toto ustanovení tak v daném případě není relevantní. Zatímco rozhodování o kárném provinění, stejně jako lhůta pro jeho zahájení, je upraveno v zákoně č. 7/2002 Sb., při absenci lhůty pro udělení výtky, je nutné v rámci *analogia legis* hledat nejprve nejbližší úpravu právě v exekučním řádu, který v ust. § 117 odst. 3 stanoví: *Kárná žaloba musí být podána do 3 let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo*. Ust. § 116 odst. 14 pak stanoví, že *odpovědnost exekutora za kárné provinění zaniká, nebyl-li do 3 let od jeho spáchání podán návrh na zahájení kárného řízení*. Současně je však třeba konstatovat, že proces udělení výtky není v žádném zákonném předpisu výslovně upraven, tudíž o výtce není vedeno řízení ve smyslu řízení před kárným senátem dle zákona č. 7/2002 Sb. Subjektivní lhůta ani objektivní lhůta pro zahájení kárného řízení se tak zde neaplikuje, a to mimo jiné z důvodu, že tato lhůta počítá se zahájením kárného řízení do určité chvíle od spáchání provinění. Naopak udělení výtky se neřídí žádným takto formálním procesem ukládání a tyto prekluzivní lhůty by pak byly aplikovány nesprávným způsobem, kdy by bylo třeba výtku do šesti měsíců, potažmo tří let udělit.*
28. Uvedené se shoduje s judikaturou správních soudů, například s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41: *„Efektivní využívání výtky vedoucím či dohledovým orgánem je totiž myslitelné právě a pouze za podmínky, že zůstane zachována určitá neformálnost jejího ukládání. Vytýkané pochybení v chování či v práci bývá zpravidla evidentní, nevyžaduje rozsáhlé a složité zjišťování a výchovný účinek ukládané výtky je podtržen tím, že orgán ukládající výtku reaguje bezprostředně a rychle. Pokud by uložení výtky podléhalo formálnímu správnímu řízení, tento postup by vedle kárného řízení před Nejvyšším správním soudem postrádal svůj smysl.“* V nedávném rozsudku ze dne 10. 6. 2021, č. j. 7 As 8/2021-59, pak Nejvyšší správní soud uvedl: *„Přehlédnout pak nelze ani samotný smysl a účel prekluzivních lhůt k podání kárné žaloby. Tyto slouží k tomu, aby kárný žalobce prověřil získané indicie a podal kárný návrh (žalobu) soudu. Podáním kárného návrhu logicky věc nekončí, naopak dochází k zahájení kárného řízení před kárným senátem Nejvyššího správního soudu. Kárný senát je oprávněn provést ve věci další šetření – obstarat další podklady, vyslechnout kárně obviněného atd. Následně ve věci rozhodne. Na postup kárného soudu se prekluzivní lhůty již nevztahují. Povaha institutu výtky však vede k tomu, že byly-li by na výtku vztaženy uvedené prekluzivní lhůty,*

v těchto by bylo nutno o výtce již přímo rozhodnout. Bylo by tedy nutné v dané lhůtě obstarat veškeré nutné podklady, objasnit veškeré skutkové okolnosti a posouzení věci vtělit do písemného odůvodnění výtky. Takto však zákon koncipován není. Z ničeho tedy nevyplývá, že by bylo třeba o výtce rozhodnout ve lhůtě uvedené v § 9 kárného řádu (resp. ve lhůtě dle § 117 odst. 3 exekučního řádu). Ostatně, to by v mnoha případech ani nebylo objektivně možné. Prověřování indicií, obstarávání vyjádření a podkladů a prověřování skutkového stavu může mnohdy trvat déle. Zákon přitom ani nestanoví, že by se běh lhůt přerušoval činěním úkonů směřujících k uložení výtky, popř. jinými úkony. Uvedená koncepce by tedy vedla k tomu, že by výtky nebylo lze často ani udělit z důvodu uplynutí (velmi) krátké subjektivní lhůty. To zcela jistě nebylo úmyslem zákonodárce. Právě uvedené však neznamená, že by výtku bylo možno soudnímu exekutorovi uložit v ničím neomezené lhůtě. Rozšířený senát zdejšího soudu ve výše citovaném usnesení č. j. 9 As 79/2016 - 41 uvedl, že ačkoliv postup při udělování výtky nepodléhá obecné právní úpravě správního řízení, je nutno při tomto respektovat základní zásady činnosti správních orgánů: „jelikož jakákoli činnost veřejné moci musí podléhat zákonným omezením (srov. čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), musí se uplatnit při i ukládání výtky základní zásady činnosti správních orgánů v § 2 až § 8 správního řádu (srov. § 177 odst. 1 správního řádu). Jejich použitím jsou – s ohledem na značně neformální povahu výtky – dostatečně zajištěna práva adresáta tohoto aktu proti případné libovůli správního orgánu.“

29. Je tedy třeba *ad hoc* posoudit, zda byla konkrétní výtka udělena v přiměřené lhůtě. V posuzovaném případě žalovaný obdržel dne 20. 3. 2018 podnět stěžovatelky k prošetření postupu žalobce. Dne 3. 4. 2018 žalovaný vyzval žalobce, aby se ke stížnosti vyjádřil. Ve dnech 16. a 18. 4. 2018 bylo žalovanému doručeno požadované vyjádření a exekuční spis. Dne 4. 5. 2018 pak byl žalobce vyzván k doplnění vyjádření, čemuž žalobce vyhověl dne 9. 5. 2018. Následně dne 29. 6. 2018 byla žalobci udělena výtka poprvé. Toto rozhodnutí napadl žalobce dne 3. 9. 2018 žalobou, která byla žalovanému soudem doručena dne 12. 10. 2018, a který na ni reagoval doručením vyjádření dne 14. 11. 2019 (ve správním spisu je nesprávně uvedeno datum – 13. 11. 2019 – v hlavičce na č. l. 19). Dne 3. 4. 2019 žalovaný zrušil udělenou výtku, o čemž vyrozuměl Městský soud v Praze, který řízení usnesením ze dne 15. 4. 2019, č. j. 11 A 204/2018-52 zastavil. Dne 1. 10. 2019 pak bylo vydáno nyní napadané rozhodnutí.
30. Přestože žalovaný obdržel podnět stěžovatelky více jak jeden a půl roku od konečného rozhodnutí ve věci, soud shledal, že výtka nebyla udělena v nepřiměřené lhůtě. Po obdržení stížnosti žalovaný v krátkých lhůtách obstarával podklady pro vydání rozhodnutí a po jejich shromáždění udělil žalobci výtku poprvé. Po podání žaloby se žalovaný na výzvu soudu vyjadřoval k podané žalobě, přičemž následně (po necelých 5 měsících) akceptoval dílčím způsobem žalobní námitky (pod bodem III./A a III./B původní žaloby). Následně žalovaný do půl roku vydal nové rozhodnutí, v němž napravil vady uvedené ve zrušujícím rozhodnutí a udělil žalobci výtku podruhé. Nelze tedy žalovaného považovat za nečinného ve smyslu, že by se mělo jednat - vzhledem k časovému sledu řízení - o nepřiměřenou délku řízení. Druhý žalobní bod je proto nedůvodný, neboť výtka byla vydána ve lhůtě, která byla v dané věci přiměřená.
31. *Ve třetím žalobním bodu* namítá žalobce, že jeho postup jako exekutora, za který mu byla udělena výtka, byl v souladu se zákonem. Rovněž této námitce soud nepřisvědčil.
32. Ačkoliv lze souhlasit se žalobcem, že postižením účtů povinné dojde k zajištění částky pouze v rozsahu vymáhané pohledávky a rovněž, že při postižení majetku povinného je

třeba zejména dbát, aby bylo exekucí bezpečně dosaženo uspokojení oprávněného a úhrady nákladů exekuce, přesto uvedené argumenty samy o sobě neznamenají, že žalobce postupoval v daném případě přiměřeně, a také, že množství peněžních prostředků na účtu povinné je irelevantní. Z hlediska dobytosti vymáhané pohledávky je nepochybně rozdíl, pokud by měla povinná na účtu částku, která by jen nepatrně přesahovala vymáhanou pohledávku. Konkrétně pokud by v případě povinné (u níž pohledávka oprávněného a nákladů exekuce činila 14 205,50 Kč) byl postižen účet, na kterém by se nacházela například částka pouhých 20 000 Kč, mohlo by zde vyvstat riziko neuspokojení oprávněného. Žalobce však již dne 27. 2. 2017 disponoval informací, že na účtech povinné, vedených u Komerční banky a.s., se nachází částka 49 974 Kč (více než trojnásobek), částka 728 443,04 Kč (více než 50 násobek) a částka 278 413,69 Kč (více než 19 násobek vymáhané pohledávky). Soud tuto skutečnost považuje za více než dostatečnou záruku, že k vymození pohledávky oprávněné postačí postižení byť jen jednoho z těchto účtů. Už postižení více těchto účtů současně (žalobce zajistil exekučními příkazy vymáhanou částku na 1. a 2. zmiňovaném účtu) by bylo možné za určitých okolností považovat za excesivní. Nelze přitom opomenout, že žalobce disponoval i dalšími informacemi o majetkových poměrech povinné: její příjem z funkce starostky, důchod ve výši 13 220 Kč, vlastnictví nezajištěné nemovitosti (viz podrobněji str. 3 napadeného rozhodnutí, na které soud pro stručnost odkazuje). Při vědomí o těchto majetkových poměrech nemůže obstat argumentace žalobce, že z hlediska průměru připadá na jednoho povinného více než 5 exekucí či že existuje i případná možnost zahájení insolvenčního řízení. Žalobce neměl žádné indicie, z nichž by bylo možné usuzovat, že na povinnou připadá více než jedna exekuce či že by povinná měla více než jednoho věřitele, jejichž pohledávky by nebyla schopna plnit. Za této situace nelze vzhledem k výši pohledávky a majetkovým poměrům povinné postupovat v exekučním řízení způsobem, kdy bude zajištěno nepřiměřené množství finančních prostředků a nadměru tak zatěžovat povinnou. Jak již soud uvedl výše, i postižení více než jednoho účtu povinné by bylo lze považovat za nepřiměřené, byť by tento samotný fakt nemusel ospravedlňovat udělení předmětné výtky. Žalobce však u postižení dvou účtů povinné neskončil.

33. Dne 28. 2. 2017 se žalobce dozvěděl, že na dalších účtech povinné, vedených u České spořitelny a.s., se ke dni 27. 2. 2017 nachází částka 730 611,56 Kč a částka 296 600,78 Kč. Celkem tak měl žalobce k tomuto datu k dispozici informaci, že na 5 účtech povinné se nacházela celková částka přesahující 2 miliony Kč, přičemž na každém jednotlivém účtu byl dostatečný finanční obnos, aby pokryl vymáhanou pohledávku oprávněné včetně nákladů exekuce. Žalobce však přesto, disponujíc těmito informacemi, postihl téhož dne účet manžela povinné, na kterém se nacházela částka 1 035 275,68 Kč. Soud připomíná, že nepřisvědčil námitce žalobce, že postižení dalších účtů bylo třeba pro případné další hrozící exekucí, potažmo insolvenční řízení. I v postižení účtu manžela povinné tak lze spatřovat nepřiměřený postup žalobce při zajišťování majetku pro účely exekuce. I kdyby soud akceptoval tvrzení žalobce stran případného vedení dalších exekučních řízení či řízení insolvenčního (které nebylo zahájeno vůči povinné, ani jejímu manželovi) na majetek povinné, totéž by nemohl vztáhnout zcela jistě na vydání exekučního příkazu dne 2. 3. 2017, kterým bylo rozhodnuto o přikázání budoucí jiné peněžité pohledávky za dlužníkem povinné – Českou spořitelnou – penzijní společností, a.s. Vydání tohoto exekučního příkazu bylo při vědomí žalobce o majetkových poměrech povinné a jejího manžela zcela excesivní.

34. Pro úplnost soud dodává, že nepřisvědčil ani dílčím námitkám, že povinná a její manžel měli právo ze zajištěných účtů vybrat částku až do výše dvojnásobku životního minima, a to zejména z důvodu množství prostředků na jednotlivých účtech povinné a jejího manžela, které více než bezpečně postačovaly k této čistě hypotetické peněžní operaci (povinná měla dvojí příjem a vlastnila i nezatíženou nemovitost, tudíž nelze rozumně předpokládat, že by k tomu byla nucena). Další námitky, že povinná ani její manžel neoznámili, zda pohledávku z účtu nabyli jako substituční jmění či nikoliv jsou zcela irelevantní a nelze jimi ospravedlnit postup žalobce. Stejně tak tomu je v případě možnosti využití různých institutů ze strany povinné – nejenže tato skutečnost nezabývá žalobce postupovat v souladu se zákony (v daném případě přiměřeně), ale pokud by povinná byla nucena některého z těchto institutů využít, dále by to prohlubovalo nepřiměřenost zásahu do práv povinné, která by byla nucena na ochranu svých zájmů činit četné právní kroky. Námitka, že žalovaný se prostřednictvím sankcí snaží omezovat uvážení žalobce jako soudního exekutora je též nepřipadná, neboť jednak je dohled nad činností soudních exekutorů jedním z úkolů žalovaného a jednak (byť z judikatury správních soudů vyplývá, že výtka má určitý sankční charakter a může být přítěžující okolností v případném kárném řízení) je výtka především upozorněním na nesprávný postup a sankční charakter je zde druhotným (nepřímým) prvkem.
35. Soud tedy uzavírá, že žalobce postupoval zcela nepřiměřeně, když při vědomí o majetkových poměrech povinné (5 účtů bezpečně postačujících k vymožení pohledávky) a jejího manžela (1 účet více než postačující k vymožení pohledávky) vydal nadbytečně i další exekuční příkaz dne 2. 3. 2017. Lze dodat, že žalobce netvrdil, potažmo ani neprokazoval, že mu bylo známo, že by vůči povinné byla vedena další exekuční řízení či zahájeno insolvenční řízení, když svá tvrzení ohledně těchto řízení uvádí toliko v hypotetické rovině. Tímto postupem tak žalobce prokazatelně porušil ustanovení § 46 odst. 1, § 47 odst. 1 a § 58 odst. 1 věty druhé exekučního řádu, když nedbal ochrany práv účastníků řízení a nedodržel povinnost zajistit majetek k provedení exekuce nejvýše v rozsahu bezpečně postačujícím k uhrazení vymáhané pohledávky. Třetí žalobní bod je nedůvodný.
36. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobce namítá, že žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 2 odst. 1 až 4, § 3, § 4 odst. 4 a § 7 odst. 1 správního řádu. K první dílčí námitce (žalobce se domnívá, že není v působnosti žalovaného v rámci výkonu státního dohledu přezkoumávat rozhodovací činnost soudního exekutora co do zvoleného výkladu právních norem, pokud není zcela evidentně excesivní) soud konstatuje, že není důvodná, neboť postup žalobce jako soudního exekutora byl zcela zřejmě excesivní (viz výše) a bylo tedy v působnosti žalovaného přezkoumávat rozhodovací činnost žalobce.
37. K námitce, v níž žalobce poukazuje na překvapivost rozhodnutí žalovaného, soud předně připomíná, že ustálenou právní praxi nelze vytvořit jedním jediným rozhodnutím v obdobné věci. Legitimní očekávání tak lze jen obtížně tímto způsobem založit, což současně neznamená, že správní orgány v takových případech mohou rozhodovat zcela svévolně. V daném případě soud sám (žalobce u jednání konaném dne 11. ledna 2022 jeho provedení nenavrhoval) neshledal důvod pro vyžádání spisu žalovaného, o němž žalobce tvrdí, že v obdobné věci dal za pravdu námitkám žalobce, a to zejména z toho důvodu, že správní orgány jsou (zejména v situacích, kde je posuzována míra porušení zákonných ustanovení a každý případ je unikátní z hlediska osoby povinného a jeho majetkových poměrů, výše vymáhané pohledávky, atp.) povinny posuzovat každou věc individuálně, při

zohlednění všech zvláštností a skutkových okolností. V posuzovaném případě z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, v čem žalovaný spatřoval nesprávný postup žalobce a konkretizoval veškeré skutkové okolnosti, ze kterých dovedl nepřiměřenost tohoto postupu, přičemž soud závěry (skutkové i právního posouzení) shledává zcela adekvátní posuzované věci. Byť by žalovaný v obdobném případě námitkám žalobce vyhověl, nelze vyloučit, že postupem času žalovaný svoji praxi změnil. Jak již soud uvedl výše, ustálená správní praxe v této věci nemohla být jediným rozhodnutím žalovaného založena.

38. Soud se též neztotožnil s další dílčí námitkou, že cílem žalovaného bylo částečné uspokojení stěžovatelky, přičemž tento cíl nebyl v souladu s veřejným zájmem. Z napadeného rozhodnutí nikterak nevyplývá, že by žalovaný své rozhodnutí vydával za tímto účelem a soudu ani není zřejmé, jaký cíl by tímto žalovaný měl sledovat. Tato námitka je tak čistě spekulativní. Stran námitky, že žalovaný nezjistil pravý stav věci, a to zejména co do razantnosti postihu majetku povinné vzhledem k jejímu postavení soud odkazuje na odůvodnění předchozího žalobního bodu (bod 31. a násl. tohoto rozsudku) a pouze doplňuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval přiměřeností postupu žalobce vzhledem k majetkovým poměrům povinné zcela dostatečně. Rozpor s ust. § 4 odst. 4 správního řádu pak žalobce spatřuje v tom, že nebyl upozorněn na možnost opětovného udělení výtky, neboť by v takovém případě neudělil souhlas se zastavením předcházejícího soudního řízení z důvodu uspokojení navrhovatele. I zde soud odkazuje na odůvodnění tohoto rozsudku, kde se institutem uspokojení navrhovatele již zabýval (bod 26. tohoto rozsudku).
39. Žalobce rovněž nesouhlasí s postupem žalovaného, který dle jeho tvrzení převzal ne zcela korektní argumentaci stěžovatelky a rozsáhlou (již dříve žalovaným uznanou) argumentaci žalobce paušálně odmítl. V obecné rovině lze konstatovat, že je zcela běžné, ba i nezbytné, že správní orgán ve svém rozhodnutí přisvědčí některému z účastníků řízení či dotčených osob. Z tohoto důvodu, však není možné bez dalšího zpochybnit závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí. Pokud správní orgán své rozhodnutí řádně odůvodní a podloží důkazními prostředky, nejedná se o vadu rozhodnutí. Z výše uvedeného vyplývá, že právě takovým je i napadené rozhodnutí.
40. Ohledně námitky, že žalobce v napadeném rozhodnutí spatřuje zásah do jeho dobré pověsti a cti soud konstatuje, že udělením výtky je vždy určitým způsobem zasaženo do cti a dobré pověsti soudního exekutora (jak vyplývá i z judikatury správních soudů). Jedná se o nepřímý důsledek, který je inkorporován do samotného udělení výtky za nesprávný či protiprávní postup soudního exekutora, nikoliv o vadu napadeného rozhodnutí.
41. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že ani námitky ve čtvrtém žalobním bodu nejsou důvodné.
42. Na základě shora uvedeného Městský soud v Praze uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako zamítl.
43. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. ledna 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu